

Les obres de rehabilitació de l'antiga Cooperativa Pau i Justícia estaven acabant-se i l'equip de la Sala Beckett començava a passejar per l'edifici i a ocupar les habitacions amb els mobles de l'anterior seu de Gràcia. Un matí escoltàvem a un grup de persones que reien i aplaudien mentre es passejaven per l'edifici. Ens els vam creuar al pati del primer pis, eren els actors i les actrius del grup Peripècies, Sergi Belbel era part del grup, i ens van explicar que es plantejaven fer un exercici teatral equivalent al que havíem fet nosaltres com a arquitectes: treballar a partir de la memòria acumulada dins l'edifici. Si nosaltres havíem treballat amb els espais i els diferents elements físics: parets, portes, rajoles... ells treballarien a partir de les memòries dels antics cooperativistes que encara vivien a la zona.

A aquesta proposta la van titular "El Café de la memòria" i, a través d'una crida organitzada per la Sala Beckett, van aconseguir reunir 50 excoperativistes que van acceptar compartir les seves vivències dins l'edifici amb el jove grup teatral. Durant tres caps de setmana consecutius es van reunir a l'antic cafè, ara una sala d'assaig, a cada costat d'una taula, un cooperativista i un dramaturg. A poc a poc, després de la presentació inicial, la conversa va anar fent aparèixer els records guardats a les parets de l'antiga cooperativa: els joves escoltaven i transcrivien minuciosament.

Uns mesos més tard, totes les memòries recollides en aquells dos caps de setmana s'havien concretat en 15 ficcions que es representarien a 15 llocs diferents de l'edifici. La celebració seria una benvinguda als anteriors ocupants, que van fundar i construir l'edifici, una celebració del relleu entre generacions i de la tornada de les activitats dins l'antiga Cooperativa Pau i Justícia, que passava a ser ocupada ara per al món teatral de la Sala Beckett. Com a arquitectes, havíem tingut en compte la possibilitat de que aquest relleu fos visible, i els rastres dels diferents capítols per qui havia passat l'edifici: la cooperativa, els anys d'abandonament, la nova ocupació teatral... eren tots presents en acabar l'obra de rehabilitació; l'edifici els continuava acollint a tots.

Aquella nit vam entrar de nou a l'antiga cooperativa guiats per els actors, que ens van anar portant per tots els diferents espais: els camerinos, les oficines, les sales de teatre, les classes, els passadissos... l'edifici s'omplia de teatre tot ell, la situació ens recordava el dibuix que havíem fet uns anys abans de començar les obres i que duia per títol "Teatre a tot l'edifici" amb el qual havíem volgut explicar la seqüència que uniria les sales de teatre amb la cantonada al carrer, on tots els espais que es creuen poden ser escenaris d'accions. Aquella nit les representacions eren ficcions d'històries reals pròpies, celebracions de Carnaval o de Sant Joan, les compres diàries, les classes a l'escola, alegries, tristeses i emocions compartides durant molts anys i que ara tornaven a passar davant seu a través dels actors. Els veïns s'identificaven amb el que estaven veient.

La darrera peça tenia lloc a l'antic teatre del primer pis. En finalitzar, com quasi sempre, el públic es posa a aplaudir. Un cooperativista s'aixeca i crida ben fort: gràcies! Més cooperativistes s'alcen i agraeixen en veu alta, els actors s'acosten al públic i es posen a aplaudir, és un mirall de gratitud recíproca. Les històries que acabem d'escoltar són importants, i el que és també important és que tots se senten a casa seva aquella nit.

SALA BECKETT

PROJECTE

PAVIMENTS HIDRÀULICS A PLANTA BAIXA

FLORES & PRATS ARQS. NOVEMBRE 2017

DBUXAT PER I. MARTINEL

E 1/50

E/SCALA GRÀFICA EN METRES

